

Psí záchranářky

Čtyřnohá divoška

Daphne
Mapleová

Psí záchranářky

Čtyřnohá divoška

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Daphne Mapleová

Psí záchranářky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Pší záchranářky

Psí záchranářky

Čtyřnohá divoška

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Všichni jsme čekali, věděli jsme, co se stane: Sierra zpomalí, Kim zopakuje povel a Sierra pak poslechne. Tak to vždycky bylo, když Kim použila svůj nejprísnější tón.

Ale tentokrát to nefungovalo. Sierra dál lítala po místnosti a Hattie polekaně odběhla do svého kotce. Gus, Polárka a Humphrey se schovávali v koutě, jen Boxer s Coco se k nové příchozí v jejím řádění přidali.

Věnováno Lauře

1. kapitola

„Vím o skvělém zvířátku,“ oznámila jsem mamce. Právě jsme seděly v jídelním koutě naší kuchyně zalité sluncem a jedly anglické muffiny. Byla to ideální chvíle přesvědčit ji, že potřebujeme nějakého domácího mazlíčka.

Mamka se napila kávy, ale dívala se přitom na mě přes okraj hrníčku, a vyčkávala, co řeknu dál.

Zhluboka jsem se nadechla. „Je to odsmraděný skunk,“ oznámila jsem jí.

Mamka se zakuckala. Hlt kávy jí zaskočil v krku a div se neudusila.

Honem jsem si ukousla z muffinu, aby neviděla, jak se potutelně usmívám. Reagovala přesně tak, jak jsem doufala.

„Skunk?“ vyjekla. „Copak si lidi berou do domu skunka?“ Polekaně se rozhlédla po naší čistounké kuchyni, všechno tam bylo krásně uklizené a nikde ani zrníčko prachu nebo nějaké drobečky. Ona totiž hrozně dbala na pořádek a čistotu v celém našem domě, a právě proto mi zatím nikdy nedovolila, abych si pořídila nějaké zvíře.

Ale já byla odhodlaná, že to tentokrát bude jinak.

„Jo,“ ujistila jsem ji, „jsou prý moc přitulní.“

Mamka se otřásla při představě, že by se někdo mazlil se skunkem.

„A taky čistotní,“ dodala jsem vážně.

Odmítavě zavrtěla hlavou. „Skunka tu v žádném případě mít nebudeme.“

„Tak jo,“ zamumlala jsem co nejzklamaněji, svěsila jsem smutně ramena, ale po očku jsem se na ni podívala. Vypadala ustaraně, přesně jak jsem doufala. Ano, mamka sice byla přísná, pokud šlo o pořádek, taky jsem se musela pilně učit a nevysedávat dlouho u televize, ale já věděla, že zároveň chce, abych byla

šťastná a spokojená. Od té doby, co se s tátou rozvedli, když jsem byla ještě v kočárku, zůstaly jsme samy a já věděla, jak moc pracuje, aby mi mohla občas koupit nějakou drahou panenku, poslat mě v létě na tábor a zaplatit taneční kroužek. Ale to, co jsem si přála ze všeho nejvíc, bylo nějaké zvíře, a právě proto jsem vyrukovala s plánem, ve kterém vůbec nešlo o skunka, šlo o –

„No a co takhle křečka?“ zeptala jsem se a tvářila se, jako by mě to zrovna teď napadlo. „Křečci se chovají v kleci a jsou roztomilí.“

„V té kleci musí mít hobliny,“ poučila mě maminka a trochu se zamračila při představě, kolik prachu z toho může všude kolem být.

„Náhodou se jim tam může dát nastříhaný papír a z toho není vůbec žádný nepořádek,“ poučila jsem ji zase já, protože jsem si to už dávno zjistila.

„A co ten zápach?“ zeptala se maminka a narkčila nos, jako by už teď cítila odér vycházející ze zabydlené křeččí klece.

„Klec bych měla ve svém pokoji. A každý den bych ji čistila, aby nesmrděla,“ slibovala jsem.

Mamka vstala a sklízela po sobě nádobí. „Pospěš si už s tím jídlem, nechceš přece přijít pozdě.“

Chtěla jsem být poslušná, tak jsem si rychle nacpala zbytek muffinu do pusy. Všimla jsem si, jak se mamka tváří káravě. Jejda! Sice jsem rychle dojedla, ale takhle se člověk u stolu chovat nemá, což byla jedna z mnoha věcí, které maminka považovala za důležité. Někdy bylo fakt těžké dělat všechno tak, jak si přála. A nepomohlo, že ona sama byla dokonalá, počínaje oblečením bez poskvrnky přes náš krásně uklizený dům až po práci úspěšné právničky. Já zkrátka zdědila ne tak dokonalé geny po tátovi, který bydlel v Seattlu. Když jsem k němu o prázdninách jezdila, vždycky měl ve dřezu trochu nádobí, všude se tak příjemně povalovaly nějaké věci, a když jsme jedli, mohli jsme u toho klidně i mlaskat. Ne že bych s tátou chtěla bydlet nastálo; byla jsem tady v Roxbury Parku s mamkou šťastná. Ale možná by bylo fajn, kdyby ona alespoň občas mávla rukou nad nějakými těmi drobečky na stole nebo tak.

„Opravdu, mami, ani bys nevěděla, že tu ten křeček je,“ ujišťovala jsem ji. Opláchla jsem svoje

nádobí od snídaně a pečlivě ho naskládala do myčky, abych napravila svůj prohřešek s muffinem.

„S každým zvířátkem je spousta práce,“ řekla a nalévala si do cestovního šálku kávu, kterou si brala s sebou do auta. Přidala lžičku cukru a zašroubovala víčko.

„Já vím, ale já bych to všechno dělala sama,“ žadonila jsem. „Z kapesného bych mu kupovala žrádlo, denně bych mu měnila vodu, čistila klec, prostě všechno.“

Maminka pohlédla na hodiny a popohnala mě: „Měly bychom si pospíšit, nebo přijdeme pozdě.“

Na okamžik jsem si pomyslela, jestli to mám s tím křečkem nechat na potom. Nechtěla jsem, abychom se opozdily. Ale když jsem to dotáhla až sem, a ta léčka se skunkem očividně zafungovala, musela jsem to dotáhnout do konce, než maminka stihne vyrukovat s nějakým dalším důvodem, proč nemít křečka.

„Hotovo,“ řekla jsem a pospíchala chodbou do haly. Na lavičce hned vedle botníku, jsem měla nachystaný svůj růžový batoh. „Ale mami, tak co ten křeček? Opravdu si myslím, že se dokážu po-

starat o zvíře. Jsem už dost velká, abych to zvládla sama, a slibuju ti, že nebudeš muset hnout ani prstem.“

Se zatajeným dechem jsem čekala, co odpoví. Když jsme byly minulý týden nakupovat a mamka čekala ve frontě u pokladny na zaplacení, zaběhla jsem do sousedního obchodu s domácimi mazlíčky. Měli tam velkou klec s křečky a já si vybrala toho, který se mi líbil. Byla to vlastně samička, s krásnou jemnou běžovobílou srstí. Pojmenovala bych ji Pipi, podle hlavní hrdinky své oblíbené knížky. Když jsem teď čekala na mamčinu odpověď, už jsem si představovala, jak to bude skvělé, když přijdu ze školy a uvidím svou Pipi, budu ji pozorovat, jak běhá ve svém kole a jak spí v hnízdečku z papírových hoblin.

Maminka si nazouvala černé lodičky na podpatku a tiše, ale důrazně řekla: „Sašenko, ne.“ To „ne“ propíchno všechny mé naděje jako bublinu.

„Ale proč?“ Věděla jsem, že kňourám, což mamka nesnášela, ale nemohla jsem si pomoci. Už jsem úplně cítila Pipino chundelaté tělíčko v dlaních a nehodlala jsem se vzdát bez boje.

Mamka si oblékla modré sako, které ladilo s jejím kostýmekem, pak se na mě podívala a s povzdechem řekla: „Sašo, já vím, jak moc chceš mít nějaké zvířátko. Ale myslím, že to ještě nezvládneš. Je to velká zodpovědnost. Zvířátko je živá bytost a je naprosto závislé na tvé péči.“

„Zvládnou to, vím, že to dokážu,“ vyhrkla jsem rychle. Byla jsem o tom přesvědčená, jen kdyby mi dala šanci.

Ale mamka odmítavě zavrtěla hlavou. „Minulý týden jsi zapomněla vynést odpadky, takže pak smrděla celá kuchyň,“ vytkla mi.

„Ano, jenže to se mi stalo jen jednou, navíc kvůli tomu, že jsem se učila na velkou písemku z matiky,“ bránila jsem se.

„A před dvěma týdny sis doma zapomněla slohovku z angličtiny a já musela odjet z práce a přivést ti ji, abys nedostala pětku,“ pokračovala.

Otevřela jsem pusku a chtěla jí vysvětlit, že problém byl spíš v tom, jak je naše angličtinářka Bensonová šíleně přísná a nikdo nesmí nic odevzdat pozdě. A že jsem nakonec z té slohovky dostala jedničku, vůbec nezohlednila.

Ale maminka byla očividně jiného názoru a pokračovala. „Včera jsi zase zapomněla vyndat z mrazáku lasagne, aby se včas rozmrazily, takže jsme nakonec musely jet na večeři do města.“

Užuž jsem jí chtěla namítnout, že bychom takový problém neměly, kdyby si dala říct a koupila mikrovlnku, kterou odmítala pořídit, protože podle jejího názoru jídlo z mikrovlnky chutná jinak, než má. Ale maminka zvedla ruku a zarazila mě: „A o víkendu jsi mi zapomněla říct, že jsi slíbila Daně, že ji odvezeme do tanečního kroužku, takže nakonec tu hodinu zmeškala.“

Hm, tohle jsem teda fakt zvorala.

„Mami, každý přece občas na něco zapomene,“ ohradila jsem se a snažila se mluvit jako dospělá.

Mamka souhlasně přikývla. „To je pravda, miláčku. Ale někteří zapomínají moc často. Až příliš často. A takoví lidé se ještě nedokážou starat o nějaké zvířátko. Je mi to líto, ale tak to je.“

Tentokrát jsem opravdu svěřila ramena a nic jsem nepředstírala. Nemohla jsem se smířit s tím, že zapomenout udělat pár věcí – no dobře, možná víc než pár – znamená zapomenout na to, že budu mít

nějakou Pipi. Taky bylo jasné, že si máma myslí, že jsem nedbalá a roztržitá, takže bych se o zvířátko nedokázala starat. A stejně tak bylo jasné, že se už o tom nehodlá dál bavit.

„Tak pojďme,“ dodala rázně, „nebo přijdeš pozdě do školy!“

Naneštěstí jsem si v té chvíli uvědomila, že jsem si nahoře zapomněla svetr. Uháněla jsem pro něj, pak jsem bleskově skočila do růžových tenisek a vyletěla z domu. Když poběžím, stihnu ještě své dvě nejlepší kamarádky, Kim a Taylor. Scházely jsme se každé ráno na rohu Smrkové a Montgomeryho ulice a pak jsme šly do školy společně.

Jenže sotva jsem skokem zdolala schůdky před domem a chtěla se rozběhnout po široké dlážděné cestičce k chodníku, máma na mě zavolala.

Otočila jsem se a ona už beze slova zvedla můj batoh, který jsem zapomněla v předsíni na lavičce, a tím potvrdila, že měla pravdu, pokud jde o mou roztržitost.

Paráda.

„Díky, mami,“ řekla jsem a běžela si pro něj.

Bylo jasné, že dnes tu debatu o chovu zvířátka

nevyhraju. Ale když jsem pak běžela po chodníku, už jsem si plánovala svůj další rozhovor na toto téma. Věděla jsem, že tentokrát zvítězím.

Protože já se nehodlám vzdát, dokud nebudu mít nějaké svoje zvířátko.

2. kapitola

Když jsem doběhla na místo srazu, funěla jsem jako lokomotiva. Ale Kim a Taylor tam ještě čekaly a s hlavami u sebe o něčem horlivě debatovaly. Byla jsem moc ráda, když jsem viděla, jak jsou rády, že jsou spolu. Nebylo to tak dávno, kdy se sem Taylor přistěhovala, a zpočátku se nějak nemohly skamarádit. Vlastně se nekamarádily vůbec. Kim byla moje nejlepší kamarádka od té doby, kdy jsme chodily do školky, ale já se o prázdninách na dovolené s mámou u jezera George spřátelila i s Taylor

a ihned jsme si padly do oka. Byla jsem úplně nadšená, když mi Taylor řekla, že se budou stěhovat do Roxbury Parku, protože tam její táta bude pracovat v právníkové firmě mé mámy. Kim tím naopak vůbec nadšená nebyla a Taylor ji zpočátku taky nemusela. Po pár prvních dnech školy jsem si zkrátka začala myslet, že se ty dvě nikdy nespřátelí. Ale pak nás zázračně zachránila dobrovolná brigáda v psím útulku a od té doby se z nás staly nerozlučné tři mušketýrky.

„Ahoj, Sašo,“ obrátila se ke mně Kim a úsměv jí zářil i z hnědých očí.

„Jak dopadla ta finta s odsmraděným skunkem?“ zajímala se nedočkavě Taylor a odhrnula si z očí jeden z mnoha copánků. Taylor měla snědou pleť a vlasy spletené do stovek copánků zakončených zlatými korálky, které při každém jejím pohybu jemně zacinkaly krásnou melodií.

„No jasně, budeš mít Pipi?“ vyzvídala Kim, sotva jsme vykročily směrem k naší škole.

„Ne,“ odpověděla jsem smutně.

Kim mě konejšivě pohládila po rameni.

„Vždyť ta léčka se skunkem vypadala tak dokonale,“ poznamenala lítostivě Taylor.

Moje kamarádky věděly, jak hrozně moc chci mít nějaké zvířátko, a pomohly mi vymyslet ten lstivý plán. Láska ke zvířatům a hlavně ke psům byla jedna z mnoha věcí, které nás tak spojovaly. Psa jsem si samozřejmě přála ze všeho nejvíc, ale máma tenhle nápad kategoricky zamítla už dávno, takže jsem se ji teď snažila umluvit, aby mi dovolila cokoli jiného. Marně.

„Jo, to jsem si myslela taky,“ řekla jsem. „Jenže ani tohle s mámou nepohnulo.“

„Ona je prostě tak posedlá čistotou a pořádkem,“ poznamenala Kim.

Dřív to byl opravdu důvod, proč mi nedovolila chovat nějaké zvířátko. Ale dnes mi poprvé řekla, že důvodem jejího nesouhlasu je i moje zapomnětlivost. Už jsem jim to chtěla říct, ale pak jsem to spolkla. Nechtěla jsem, aby věděly, že mě máma považuje za nezodpovědnou holku. Bylo to trapné a ponižující, jako bych byla nějaké malé děcko, které si neumí zavázat boty nebo ustlat postel. Nějak se mi o tom zatím nechtělo s nimi mluvit.

„Hlavně to nevzdávej,“ nabádala mě Taylor. „Určitě přijdeš na nějaké zvířátko, které ti nakonec dovolí mít.“

„A pojmenuješ ho Pipi,“ chlácholila mě Kim.

I když jsem jim neřekla, jak to úplně doopravdy je, jejich zájem o mé trápení mě potěšil.

„A dnes jdeme do útulku!“ připomněla Taylor a to mě rozradostnilo ještě víc.

Jedna z fajn věcí, které nás čekaly v sedmé třídě, byla povinnost, aby si každý žák sehnal nějakou neplacenou brigádu nebo dobrovolnou výpomoc. Nám třem se podařilo kápnout na tu nejskvělejší práci ve městě: pomáhat v útulku pro psy. Čas strávený se svými nejlepšími kamarádkami péčí o psy v útulku, to pro mě byla ta nejlepší část týdne!

„Nezapomněla sis vzít věci na převlečení, že ne?“ zeptala se s uličnickým úsměvem Kim.

Obrátila jsem oči v sloup. Máma by nepřežila, kdybych přinesla domů jediný psí chlup, takže podmínkou, aby mi vůbec dovolila chodit pomáhat do útulku (k čemuž jsem ji přemlouvala skoro celé prázdniny), bylo, že jsem jí musela slíbit, že se budu v útulku převlékat do jiného oblečení. To jsem pokaždé brala domů a ona je hned vyprala.

„To ne, ale málem jsem zapomněla celý batoh,“ přiznala jsem se.

Kamarádky se rozesmály a já se přidala, ale nešlo mi to tak úplně od srdce. Má zapomnětlivost je důvod, proč nemůžu mít žádné zvíře, takže tahle moje vlastnost mi už nepřípadala tak legrační jako dřív.

„Tak co, jste připravené na to, že dnes dostaneme toho nového psa?“ zeptala se Kim, když jsme na Hlavní třídě čekaly, až naskočí zelená. Podzimní listí na stromech v ranním slunci zlatě a rudě zářilo.

„Sierru? Měla spoustu energie, když tam v sobotu přišla na zkoušku,“ řekla Taylor trochu nejistě. Taylor totiž před námi zpočátku tajila, že se bojí velkých psů. Mě to ani ve snu nenapadlo, ale Kim si toho všimla, a dokonce Taylor pomohla, aby se svého strachu zbavila, a Taylor teď zvládala všechny psy, malé i velké. Myslím, že díky tomu se Taylor a Kim skamarádily.

„Neboj se,“ řekla Kim Taylor. „Ona se zklidní. Zakrátko do klubu zapadne.“

My tři jsme totiž před pár týdny založily Psí klub Roxbury Park. Pro psy, kteří potřebují víc času na hraní a běhání, než jim jejich majitelé, kteří jsou celý den v práci, mohou dopřát. Takhle je majitelé mohli za poplatek přihlásit do klubu, který fungoval

pod psím útulkem. Psi si sem mohli přijít odpoledne pohnat. Byla to vlastně taková psí školní družina. Zatím se nám všechno skvěle dařilo a byla to pro nás báječná zábava. A vždycky, když do klubu přibyl nový pes, byly jsme úplně nadšené. Ale pokud šlo o Sierru, Taylor měla naprostou pravdu. Fenka byla pěkně divoká. Když se přišla poprvé seznámit s pejsky v útulku, běhala tam dokola jako splašená, polovina našich svěřenců se k ní s radostí přidala, ostatní se zase zbaběle schovávali v koutech. Sierra byla dvouletá a zůstaly jí ještě některé štěněcí návyky, jako třeba to, že se v novém prostředí pořádně rozváděla. Souhlasila jsem s Kim a byla jsem přesvědčená, že se zklidní, jakmile si v klubu zvykne.

„Požádali její majitelé i o to, abychom ji do klubu vodily my?“ zeptala se mě Taylor. Každá z nás měla v klubu svoje úkoly, rozdělily jsme si povinnosti mezi sebe. Já měla na starost vyřizovat telefonáty nových zákazníků, vést seznam členů klubu a vytvářet časový harmonogram, kdy bude který pes do klubu chodit.

„Ne, její majitelé ji sem chtějí vozit sami,“ řekla jsem. Nabízely jsme našim zákazníkům i takovou

službu, že v případě potřeby psa vyzvedneme v jeho domově a do klubu ho přivedeme, ale Finneganovi to chtěli dělat sami, alespoň prozatím.

„To je asi dobrý nápad,“ soudila Taylor a otrásla se, nepochybně si vybavila tu šílenou psí honičku.

„Bude se chovat skvěle, až si zvykne,“ pohladila jsem ji konejšivě po ruce. „A nezapomeň, kdykoli je nějaký problém, stačí vytáhnout naši tajnou zbraň!“

Taylor se zasmála a přikývla, ale Kim svráстила obočí.

„Jakou máme tajnou zbraň?“ zeptala se.

„Přece tebe,“ odpověděla jsem jí s úsměvem. „Jsi náš zaříkávač psů.“

„Ale vždyť vy to se psy taky báječně umíte,“ vyhrkla Kim a trochu se začervenala. Vždycky se styděla, když ji někdo chválil.

„To jo,“ souhlasila jsem vesele, „ale ty jsi naprostý mistr.“ A opravdu byla. Vážně, někdy se zdálo, že Kim umí psí řeč, vždycky přesně věděla, co pes potřebuje, a to hned v okamžiku, kdy to potřeboval.

„Jasnačka,“ přizvukovala Taylor, „myslíte, že dnes bude písemka z literatury?“

Paní učitelka Bensonová měla ve velké oblibě přepadovky.

„Doufám, že ne,“ přiznala jsem. „Trochu jsem ty poslední kapitoly ošidila.“ Začali jsme ve škole číst knihu *Dobrá země*, která se mi zatím líbila, jenže já měla včera večer plno práce s vyhledáváním křečků na internetu a zadanou četbu jsem jen tak proletěla, což by určitě nestačilo na kontrolní test, kterými nás Bensonka tak často bombardovala.

„Já taky doufám, že ne,“ přidala se Kim a skousla ret. Někdy trochu se školou bojovala. Její rodiče dbali na to, aby se tři odpoledne v týdnu věnovala učení, což Kim samozřejmě nenáviděla, ale zároveň jí to opravdu pomáhalo k tomu, aby stihla většinu domácích úkolů včas. A připravovala se do školy v jejich báječné rodinné restauraci zvané Rox, kde mimo jiné smažili ty nejskvělejší hranolky ze sladkých brambor na světě. Nemluvě o tom, že tam pekli i ten nejlepší jablkový koláč. Někdy jí s učením pomáhal i starší brácha Matt. Trochu jsem coby jedináček záviděla Taylor a Kim, že mají sourozence. Ale Taylor prohlašovala, že být nejmladší ze čtyř holek je to nejhorší, co může člověka potkat, a Kim

zas tvrdila, že její starší brácha smrdí jako neprané ponožky, takže jsem možná měla kliku.

„Vždyť jsme psali včera,“ uklidňovala jsem sebe i je, když jsme odbočily na cestičku ke škole. Na trávníku jsme viděly skupinky dětí zabraných do hovoru, pomalu se šinuly k velkým kovovým vratům. „Doufejme, že nám nedá dvě písemky za sebou.“

Taylor zvedla obočí. „Nezapomeňte, že mluvíme o Bensonce,“ připomněla. Pak změnila hlas a téměř dokonale učitelku napodobila: „Budete plnit požadavky odpovídající žákům sedmé třídy a odvádět práci odpovídající těmto požadavkům, jinak vám utrhnu hlavu!“

Rozesmála jsem se, Kim se jen trochu pousmála, ve tváři se jí spíš rýsovaly obavy.

„Určitě se na to ještě stihneš před hodinou podívat,“ uklidňovala jsem ji a byla jsem rozhodnutá, že udělám totéž. Žádný normální učitel by nehodil dvě písemky za sebou, ale jak správně řekla Taylor, Bensonová žádná normální učitelka nebyla.

Když jsme vyšly po schodech a vstoupily do školy, ozvalo se předposlední zvonění.

„Ahoj, holky!“ zavolala na nás spolužačka Rachel, když nás míjela, zároveň se vyhýbala třem klukům, kteří čtvrtému sebrali kšiltovku a házeli si s ní.

Zamávaly jsme jí a pak i skupince dalších spolužaček, které mířily jiným směrem, protože měly hodinu společenských věd. Ráno ve škole byla vždycky mela, ale taková v přátelském duchu.

„Sejdeme se ve třídě,“ houkla Taylor a zamířila do uličky ke své šatní skříňce.

„Tak jo,“ zavolaly jsme za ní a to už byla i Kim u své skříňky.

Já se dál prodírala davem lidí, chodbou plnou plakátů s oznámeními, kdy se konají různé zájmové kroužky a sportovní tréninky. Docela jsem si přála, abych mohla chodit na volejbal – holčičí tým byl opravdu dobrý – nebo se přihlásit do muzikálu. Ale už tak jsem byla dost vytížená tanečním kroužkem a útlukem. A samozřejmě internetovým pátráním po nějakém zvířátku, které by mi máma nakonec dovolila mít.

Protože to pro mě teď bylo ze všeho nejdůležitější.

3. kapitola

„No tak, kdopak je hodný pejsek?“ říkala jsem mazlivě Gusovi, hravému čokoládově hnědému labradorovi, který radostně skákal, sotva jsem odemkla dveře. Když jsem vešla do domu, přiběhl ke mně a hned chtěl hladit. Vrtěl radostí celým tělem.

Posadila jsem se na zem, abych ho mohla pořádně pomuchlovat, on si o mě zlehka opřel hlavu a šťastně funěl.

Na světě v tu chvíli nebylo nic báječnějšího!

Pak jsem vstala, vzala jeho vodítko, které leželo na stolku v předsíni, a vyrazili jsme do psího klubu. Málem jsem zapomněla zamknout domovní dveře, ale naštěstí jsem si na to vzpomněla ještě na verandě, takže se vlastně nic nestalo.

„Těšíš se na své kamarády?“ zeptala jsem se Guse, který kolem mě radostně poskakoval. Odpověď jsem znala – všichni pejskové moc rádi chodili do klubu v útulku. Místo toho, aby byli zavření sami doma, běhali v klubu s ostatními psy a pořád si s nimi někdo z nás hrál. Bylo to pro ně skvělé řešení jejich celodenní samoty.

Ale bylo to skvělé řešení i pro útulek. Když jsme v útulku začaly dobrovolně pomáhat, dozvěděly jsme se, že jeho majitelce Alici chybí peníze na provoz. Potřebovala najít nějaký nový zdroj příjmů, jinak by musela útulek zavřít. Byla to Kim, kdo vyrukoval s tím vynikajícím plánem, abychom založily psí klub. Alice zpočátku nevěděla, ale my jsme ji přesvědčily, pomohli nám při tom ještě dva další dobrovolníci, Tim a Caley. A tak si teď přes den osamělí pejskové měli s kým hrát a Psí útulek Roxbury Park získal peníze a mohl fungovat dál.

„Podívej, tvoji kamarádi jsou tady,“ řekla jsem Gusovi, který už mířil do parku. Když jsme náš klub otevřeli, přivedli jsme do něj všechny přihlášené pejsky naráz a nastala obrovská mela. Teď každá z nás zašla pro své přidělené svěřence a pak jsme se i s nimi sešly v parku, v psím koutku. Nechaly jsme tam psy pár minut běhat, takže po příchodu do útulku už byli mnohem klidnější. Byl to zase samozřejmě Kimin nápad a jako všechny její nápady týkající se psů byl i tenhle báječný.

„Ahoj,“ zavolala Taylor, když jsme se s Gusem objevili. Taylor měla na starost Humphreyho a Polárku. Humphrey, ospalý baset, byl úplně prvním členem klubu a jeho majitelé si zakrátko vzali do péče Polárku, fenku z útulku. Bylo to roztomilé černobílé štěňátko, ačkoli když jsme k nim došli, uvědomila jsem si, že už vůbec není malá.

„Polárka nám roste,“ řekla jsem, když jsem nechala Guse, aby se přivítal s kamarády.

„A má spoustu energie,“ dodala Taylor a masírovala si paži. „Celou cestu sem mě táhla.“

Všichni tři psi pak radostně očichávali Coco, velkou hnědočernou fenku s dlouhýma ušima a ne-